

то чорбаджийка, но въ жалейни дрехи. Тя чуваше злбнитѣ думи, преглъщаше сълзитѣ си и оставаше видимо спокойна. А когато въ стаята доведоха тримата водачи на въстанието — Цанко Дюзтабановъ, Иоакимъ Цанковъ и попъ Иванчо, жената впи погледа си въ тѣхъ, напрегна слуха си и остана тѣй, сякашъ бѣше отъ камъкъ.

Въ стаята настана тежка и грозна тишина. Прокурорътъ, Бехчетъ ефенди, разтвори дебелата папка съ книжа, намѣсти очилата си и започна да чете обвинителния актъ.

Цанко Дюзтабановъ не го чуваше. Той гледаше презъ разтворения прозорецъ зелената по Света гора и може би мислѣше за нѣкогашното Търново, когато по Царевецъ сж се издигали стройни крепостни кули, когато кубетата на църквитѣ отъ Трапезица сж извишавали златни кръстове въ небето.

Следъ обвинителния актъ, председателятъ на сжда, Али Шефикъ бей, се обърна къмъ Цанка:

— Признавате ли се за виновенъ?

— Не! — рѣзко и твърдо отговори войводата. — Въ това, което прокурорътъ прочете, мене ме обвиняватъ, като разбойникъ, тръгналъ да убива и

граби мирнитѣ граждани. Азъ и моитѣ другари не сме разбойници, а въстаници. Ние сме тръгнали да пролѣмемъ кръвта си за народно добро и свобода, а не за богатство и плячка. Като ме сждите, ще ме сждите за бунтовничество!

Сждиитѣ се наведоха надъ масата, пошушукаха малко, поклатиха глави, а сетне председателятъ стана правъ и обяви присждата:

— Осждатъ се на смъртъ!

Зрителитѣ зашумѣха. Българитѣ изтрѣпнаха, а турцитѣ одобрително и доволно потъркваха ржце:

— Пада имъ се!

— Падишахътъ е милостивъ, — любезно подхвана Али Шефикъ бей. — Ако поискате милость, ако се разкаете, той сигурно ще ви прости...

— Милость не желая отъ султана! — отвърна Цанко. — Ний тръгнахме да се боримъ за свобода или смъртъ. Доволенъ съмъ отъ присждата, защото не искамъ да живѣя въ робство.

Старитѣ турци настрѣхнаха отъ дръзкия отговоръ на комитата. А той спокойно продължи:

— Отъ васъ искамъ само една милость: не съобщавайте на майка ми за присждата, преди да бжде изпълнена. Не